I wildmarken

XFVENTYR I CANADA.
AF TOM YOUNG.

FÖRSTA KAPITLET.

Ett engagement.

Det var dåliga tider i Canada 1888, åtminstone var det så för mig — Tom Ljung — som nu en hel månad gått utan sysselsättning och fått afvisande svar på hvarje min anhållan om arbete. De få dollars jag under min anställning vid ett kanaliseringsarbete i närheten af Winnipeg lyckats samla, smälte ihop med en bedröflig fart. Kunde jag inte snart erhålla arbete, hur groft och simpelt det än vore, förstod jag min undergång var gifven.

Jag var ju en främling och, om jag lefde eller dog, bekymrade ingen. Var och en hade nog att sörja för sig själf och om en utblottad stackare hade ingen tid eller lust att taga notis om.

Jag var född i Sverige och, vid tiden för denna berättelse, 27 år. Jag hade tagit studentexamen och genomgått tekniska högskolan; men där hemma tyckte jag det gick för långsamt med mitt avancement, så jag lämnade mitt fädernesland för att i Amerika försöka min lycka. Min reskassa var god — ja, den var i sanning verket allt hvad jag kunde hoppas på att få från hemlandet — och, så länge den räckte, förde jag ett angenämt lif i Newyork, dit jag först ställde min kursa.

Men allting har en ände, som man säger, så ock min kassa och jag måste, innan min sista cent gått, på fulla allvaret lägga mig vinn om att erhålla anställning, hurdan den blef, för at inte nödgas svälta.

Genom en min kamrats bemedling lyckades jag ock till sist erhålla en underordnad plats på en mekanisk verkstad, där han var ritare.

Men äfven i det beprisade Amerika tycktes det inte gå med någon snälltågsfart att vinna befordran, ty efter ett halft års förlopp, stod jag ungefär på samma fläck, som när jag först började.

Vid denna tid innehöllo tidningarna braskande beskrifningar på de lysande framtidsmöjligheter, som uppstått i Canada genom Canadian-Pacific-banans öppnande. (Canadian-Pacific-Railway öppnades för allmän trafik i juni 1886).

I Manitoba, exempelvis, väntade tusentals acres bördigaste prärielord endast på plog och harf för att åt odlaren skänka de rikaste skördar. Arbetstillfällen funnos af alla slag, såsom vid järnvägsbyggnader, kanal- och väganläggningar m. m.

Så lät det, inbjudande och frestande.

Ej underligt att jag lockades af allt det och lämnade min befattning i Newyork för att i detta förlofvade land i ett ende tag vinna framgång och ära.

Sålunda befann jag mig en vacker dag i Manitobas hufvudstad, Winnipeg, färdig att taga emot lyckans gunst i form af något väl aflönat jobb såsom ingenjör eller arbetsledare.

Men, har någonsin mina förhoppningar gäckats, så var det nu.

Folk behöfdes visserligen, det var sant. För farmare fanns det jord att odla, om blott de hade pengar att köpa den för. Äfven grofarbetare fingo lätt anställning; men för en ingenjör tycktes det omöjligt. Dylika personer hade de mer än nog af, svarades det mig öfverallt.

Mina tillgångar voro slut, så jag inte ens kunde tänka på att på att återvända och magen skrek af hungr. Det återstod sålunda intet annat för att uppehålla lifvet än fortast möjligt få tag i ett arbete, detta finge vara hvilket som helst.

Till följd häraf befann jag mig sålunda en dag tillsammans med ett hundratal grofarbetare af olika nationaliteter på väg till ett kanalbygge vid Red River och fick där byta ut vinkelhake och passare mot hacka och spade.

Jag frös och svettades, jag arbetade och led.

Jag lärde mig mycket under denna tid. Jag lärde mig spara. Jag lärde mig ock att lita endast på mig själf i alla de olika förhållanden, som kunna inträffa vid ett sådant arbete och tillsammans med dylika kamraater.

Arbetet vid kanalen fortgick omkring ett år, då helt oförmodat arbetarna vid densamma afskedades. Entreprenören hade gjordt en "affärsresa" och kunde inte vidare anträffas. — — — Penningarna voro slut!

Vad skulle det nu bli af mig?

Under den tid som följde kunde jag, som sagt, icke erhålla något stadigvarande arbete. Jag gick därför och dref i staden än här och än där; men mest uppehöll jag mig vid järnvägsstationen i hopp att som tillfällig bärare kunna tjäna en slant.

Så var ock förhållandet den 10 juni 1888, en dag som jag sent eller aldrig glömmer. Dagens snälltåg från Montreal hade anländt, och bland passagerarna som stego af, lade jag märke till en högväxt mn, efter allt att döma engelsman och främling.

Tillsammans med ett par andra bärare skyndade jag fram för att erbjuda mina tjänster, och jag är säker om att min blick återspeglade den oro jag kände öfver att hans val skulle falla på någon annan än mig och detta tillfälle sålunda skulle gå mig ur händerna.

Den resande kastade en mönstrande blick på oss, där vi stodo ifriga och bugande; sist gaf han mig, till min stora glädje, ett tecken att ta hand om hans reseffekter.

Detta betydde ju åtminstone ett mål mat för mig och tacksamt mottog jag hans väska och poletteringsmärken samt banade oss väg till utgången och till de utanför väntande droskorna.

Sedan han gifvit kusken order om att köra till City Hotel, som var stadens förnämsta, tillsade han mig att så snrt som möjligt komma efter med resgodset och på hotellet invänta hans vidare order.

När jag slutligen hos portiern aflämnat det vidlyftiga bagaget, kom bud från den resande att jag skulle infinna mig på hans rum.

Då jag inträdt, fann jag framför mig en man, till synes vid min ålder. Han hade et särdeles fint och distingeradt utseende. Ögonen vara grå med mörka, skarpt markerade ögonbryn, näsan rak och hakan kraftig. Han gjorde intryck af något reellt och bestämdt.

Efter en stunds dröjsmål under det han, allt emellanåt uppmärksamt betraktat mig, liksom ville han i mitt ansiktes linjer läsa mitt lifs historia, frågade: han

"Hvad är ert namn?"

"Tom Ljung", svarade jag.

"Är ni gift eller familjeförsörjare?"

"Nej, gudskelof, jag har endast mig själf att dra försorg om."

Han gaf mig en hastigt frågande blick och fortsatte:

"Ni är inte amerikanare efter hvad jag kan höra?"

"Nej, jag är född i Sverige och har för några år se'n kommit hit öfver för att göra min lycka."

"Och det tycks, mr Ljung, som om denna lycka låtit vänta på sig. Jo, sådant händer. Lyckan är en nyckfull gudinna. Men äger ni då några kunskaper eller andra förutsättningar hvarpå ni kan bygga ert hopp att slutligt lyckas?"

Vid denna fråga kände jag huru jag rodnade, det var blygselns rodnad öfver mitt totala misslyckande som ingenjör och jag stod en stund tvehågsen öfver det svar jag borde ge.

"Hittills har allting gått mot mig", svarade jag till sist, undvikande, "och dock har jag god vilja, hälsa och krafter."

När han märkte det hans frågor pinade mig, fortsatte han vänligt:

"Förlåt mina, som det kan tyckas, närgångna frågor, men händelsen är den att jag för en tid framåt behöfver minst ett par tillförlitliga män i och för en expedition inåt landet. Då nu slumpen fört er i min väg och ni för öfrigt är lös och ledig, tänkte jag fråga er om ni möjligtvis har lust att taga engagement hos mig? Jag vill dock först som sist säga ifrån att denna tjänst torde bli allt annat än bekväm."

Den, som varit i samma olyckliga förhållande som jag då var, bör förstå min glädje. Jag erbjöds — arbete — visserligen kanske endast som simpel bärare, men det skulle göra ett slut på svält och brist och på detta luffaryelif utan ändamål och mening. Ödmjukt svarade jag därför:

"Jag tackar er, min herre, för det förtroende ni visar mig genom detta ert erbjudande, som jag med glädje antar att jag skulle göra allt hvad på mig beror för att visa mig detsamma värdigt. Hvad bekvämlighet beträffar", sade jag, "har jag minsann under sista tiden inte blifvit bortskämd, utan fått vänja mig vid både mödor och umbäranden; detta utgör sålunda intet hinder för en sådan som mig."

"Godt, mr Ljung, från och med i morgon kan ni anse er engagerad af mig. Här tills vidare en handpenning", och han räckte mig ett guldmynt på tio dollars.

"Klockan åtta i morgon bittida träffas vi här."

"Tack, sir!"

"Jag är doktor Henry Norton."

"Mitt förbindligaste tack, herr doktor!"

Glad så, som jag inte varit på länge, aflägsnade jag mig med en bugning och satt snart, uppfylld af nyvaknade förhoppningar, vid ett dukat bord och en kraftig måltid.

ANDRA KAPITLET.

I Winnipeg city.

Följande dag infann jag mig hos min nye principal och anmälde mig till tjänstgöring. Han mottog mig vänligt och omtalade att hans resas mål gällde uppsökande af en hans landsman, lord Lillburn, som ett helt år varit försvunnen, och då han under denna tid inte på något sätt låtit höra af sig, fruktade hans anhöriga att en olycka händt honom.

Hit till Winnipeg hade dr Norton, tack vare en lycklig slump, lyckats spåra honom och under sin vistelse här, hade han och hans betjänt, Sullivan, bott just på City Hotel. Under tiden hade lorden mottagit besök af en person, som såg ut som en sjökapten. Troligen hade han legat i underhandling med denne om någon sjöresa norrut, därpå tydde åtminstone deras utrustning. Detta hade han tagit reda på af portiern. Nu gällde det att få veta hvem denne kapten var och vart han följdt lord Lilburn. Mitt första uppdrag blef därför att, medan dr Norton ombesörjde vår expeditions utrustning, söka finna denne man. Uppgiften var sannerligen inte så lätt. Lyckligtvis hade jag vid kanalarbetet lärt känna en sjöman, Davis, som jag visste bodde i Selkirk town och jag beslöt, när alla mina försök i Winnipeg misslyckades, resa dit och söka träffa honom. Davis hade emellertid ingenting att meddela mig, men han förde mig till kapten Cole, hos hvilken han var anställd som eldare. Af denne fick jag däremot veta att föregående år, ungefär vid samma tid som nu, hade en hans kamrat fraktat tvenne engelska jägare uppåt Winnipegsjön, till Poplar River. Denne hans kamrat hade nu afflyttat från orten, på några detaljerade underättelser stod ej att vinna, men dessa resande kunde knappt ha varit några andra än lorden och hans betjänt. Allt stämde ju öfverraskande väl.

Som jag tog för gifvet ämnade nu dr Norton följa detta nya spår och emedelbart bege sig efter samma väg, hvarför jag gjorde mig underrättad om de sjölägenheter, som i deta fall fanns att räkna med. Kapten Cole, hörde jag, företog ungefär var fjortonde dag en tur uppåt sjön med sin båt, Svalan, läggande i land vid de olika faktorierna och de nybyggen som lågo intill stränderna. Han förklarade sig villig att när som helst medtaga oss och våra saker på båten, hvilken vi för öfrigt kunde om vi så önskade, få efter behag disponera.

Det var sålunda inte litet jag vunnit med min resa till Selkirk, hvarför jag ganska nöjd återvände till dr Norton för att aflägga rapport öfver vad jag uträttat.

Han tycktes mycket belåten med resultatet och det blef som jag förmodat, han beslöt att, så fort han fått all utrustning klar, begifva sig uppåt norr på Winnipegs vatten.

"Men, mr Ljung", sade han, i det hans blick öfverfor min visserligen valborstade men luggslitna söndagshabit, "för en dylik förd vi nu stå i begrepp att företaga, synes er ekipering tåla vid en omfattande förbättring; jag gissar dock att er egen kassa är otillräcklig därför. Jag har tänkt erbjuda er, förutom fritt vivre, femhundra dollars för sommaren, och jag antar att ni ingenting har emot att erhålla hundra däraf i förskott. Se här", han räknade upp åt mig summan, "köp nu hvad ni best behöfver af skodon och kläder. Skjutvapen och hvad annat vi kunna få behof af tillhanndahålles af expeditionen kostnadsfritt."

Jag kunde icke i ord uttrycka så tacksam jag var.

Stolt som en Newyorksmagnat, begaf jag mig ut i staden. Jag tyckte mig rentaf på en kort stund hafva växt; jag rätade ut bröstkorgen och mina steg ljödo spänstigt mot gatans stenar. Förnedringen, hopplöshetens spöke grinade inte längre mot mig. Jag hade ju hundra dollars på fickan.

Efter mycket prutande hade jag till sist försett mig medhvad jag ansåg nödvändigt: en kavajkostym, två par grofva snörskor, skjortor, sweeters samt några oundgängliga toalettartiklar. Detta kostade mig mycket pengar, men min tröst var, jag behöfde inte längre tänka på maten.

När jag vände hem till min tillfälliga bostad — en hölada — träffade jag Imka. Denne var en indian af athapaskernas stam, ung, senig och stark. Han var klädd som en vanlig arbetare, men gick alltid med bössan på axeln och den oundgängliga knifven i bältet. Hans ansiktsfärg var mera brun än röd, håret svart och fallande oklippt ner öfver hans axlar.

Jag hade gjort Imkas bekantskap under midt arbete vid kanalen. Där hade han kommit och gått, besökt de olika arbetslagen, sålt fisk och vilt samt talade fulligod engelska.

"Hallo, Imka", ropade jag "är du ännu kvar i trakten? Tyckte sist vi råkades du sade dig ha för afsikt att vända dina steg norrut."

"Well, mr Ljung, det är fortfarande min afsikt, fast jag fördröjts. Har nu intet vidare att uträtta här; de hvita slafvarna ha begett sig härifrån och ingen vill numera köpa min fisk eller fågel."

Jag fick en plötslig ingifvelse. Denne man skulle kunna bli oss till overderlig nytta, i händelse expeditionen blefve nödsakad tränga in i de mycket litet kända trakterna i norr och då dr Norton efter hvad han sagt, behöfde minst ännu en medhjälpare på sin färd, vore Imka kanske den rätta han kunde erhålla.

"Känner du", frågade jag honom därför, "folket som bor där norrut ofvan sjön?"

Jag pekade i riktning mot denna.

"De flesta äro, antingen som jag athapasker, eller inflyttade islända re."

"Godt, skulle du, naturligtvis mot god betalning, vilja följa min nye husbonde dr Norton och mig på en spaningstur åt dessa trakter."

"Passar mig alldeles förträffligt, mr Ljung, i synnerhet som jag nu just ämnar mig åt det hållet. När skall denna tur företagas?"

"Antagligen om et par dagar, eller så fort vi hinna bli färdiga."

Så mycket bättre, jag står till tjänst när som helst."

Genast jag råkade dr Norton meddelade jag honom mitt möte med Imka.

"Känner ni karlen som pålitlig, vore det ju et riktigt fynd att få honom med."

"Inte har jag något närmare reda på honom eller hans föregående, vet blott att han under sin vistelse här visat sig både nykter och ordhållig."

"Näväl, då taga vi honom med, han torde komma att väl behöfvas, om inte för annat så som till tolk."

Sålunda blef äfven Imka deltagare i expeditionen.

Dr Norton hade nu fått expeditionens utrustning klar. För vårt uppehälle under färden hade han bl. a. anskaffat tolf stycken lådor, hvarje låda innehållande i konserveradt tillstånd all slags erforderlig föda för tre å fyra personer under en veckas tid.

Meningen var ju för öfrigt att detta lifsmedelsförråd skulle drygas ut med fisk och vilt, som vi lätt borde kunna skaffa oss där uppe i obygderna.

För detta ändamål medförde var och en af oss en dubbelbössa och nödig ammunition för jakten samt Imka dessutom ett nät för fiske.

Till vårt personliga försvar försedes vi äfven med var sin revolver och, för rödjande af väg, huggande af bränsle m. m., en mindre yxa.

Utom detta bestod utrustningen af sofsäckar, filtar, handukar, kokkärl, nickelfat och förtänksamt nog af medicin och en liten väska med en del kirurgiska instrument. Vi voro sålunda väl rustade för hvarje eventualitet.

Doktorn hade tänkt sig färden anordnad så, att vi på lämpligt ställe upplade en depå af våra förråder. Denne skulle bli medelpunkten för de radiellt därifrån utgående efterspaningarna. När området var genomsökt, skulle medelst båt, flotte eller anskaffat manskap depån förflyttas till annan plats — hvilken — det blef i i hvarje fall beroende på omständigheterna.

På så vis skulle vi alltid ha en gifven reträttplats, dit vi kunde ta vår tillflykt, i händelse förhållandena blefve oss egunstiga.

Den 16 juni hade Imka och jag fraktat bagaget utför Red River och fått det ordentligt instufvat på kapten Coles båt, Svalan.

Denna var en snyggt hållen, grundgående ångbåt, med salong ochhytter placerade midskepps och hade, förutom kaptenen, fem mans besättning.

Tidigt i daggryningen följande dag voro vi alla ombord och på väg ut till sjöss mot för oss alldeles obekanta trakter.

Efter at ha lagt i land vid Gimle, en 1875 grudlagd isländsk koloni, belägen vid sjöns västra strand och där lossat lasten, kunde vi fritt få förfoga öfver båten.

Frågan blef därför, hvart vi nu som bäst skulle styra kosan. Att — liksom Lilburn — lägga till vid Poplar River, ansågo vi gagnlöst, då lorden nu naturligtvis för längese'n lämnat denna plats.

"Bäst taga steget fullt ut", sade dr Norton, "och på en gång, utan uppehåll, bege sig så långt norrut vi sjöledes kunna komma."

Kapten Cole föreslog då såsom lämplig destinationsort, antingen Norway-house eller Elland, båda framåtgående nybyggen vid sjöns norra ände. Där kunde vi få det så bekvämt, som det öfver hufvud taget lät sig göra i dessa trakter.

Men detta var ej i doktorns smak.

"Nej", invände han, "bäst vi omedelbart börja sätta oss in i de nya förhållanden under hvilka vi sannolikt komma att lefva och redan från första stund vänja oss att reda oss själfva."

"I så fall", sade kaptenen, "vet jag ingen bättre plats än Hudson-bay-kompaniets jakthydda vid Pike. Den ligger ensam vid stranden och har i åratal varit öfvergifven. Där blir då ett godt tillfälle börja ett vildmarkslif i undangömd ensamhet."

Och så blef det bestämdt.

Jag hade ej förut varit samman med dr Norton utom de korta stunder vi råkats på hotellet, så det var först nu jag blef i tillfälle närmare ge akt på denne man, som nu en tid framåt skulle bli min chef. Han tycktes i allmänhet nedslagen till lynnet, liksom plågades han af något bittert minne eller bure på någon djup sorg. Ofta gick han fram och åter på däck, försänkt i tankar och med blicken så frånvarande, som såge han en vision eller drömde om någon kär person där borta i sitt hemland, på andra sidan hafvet.

Allt emellanåt syntes han dock vilja rycka upp sig samt slita sig lös från sina drömmerier och då slog han sig i samtal än med den ene än med den andre af oss och hade alltid något vänligt ord at säga, eller intressant att berätta.

En afton, då vi stått och betraktat sjöns förbigående stränder med dess, i synnerhet på västra sidan yppiga vegetation, sade han till mig:

"Winnipegsjön är en i sitt slag märkvärdig sjö. Under istiden har dess aflopp uppdämts af väldiga ismassor och vattnet bildade till följd däraf en bassäng, som antas varit bortemot lika stor som östersjön, norrom Gottland. Detta stora vatten har fått namnet 'Agassizsjön' efter geologen med detta namn. När isen sist afsmälte, sjönk dess nivå; så att återstoden nu utgöres af — förutom Winnipeg — de väster ut liggande Winnipegosis- och Manitobasjöarna. Den härigenom torrlagda, forna hafsbotten, är nu en bördig prärie och enligt hvad som säges, den lämpligaste platsen för hveteodling i hela Canada."

Allt detta visste jag verkligen förut, men jag fortsatte i min dumhet att spela okunnig — och detta måste jag ha gjort så väl att dr Norton förvånad betraktade mig.

Två dagar efter vår affärd lade båten till vid Pike, där en gammal, mossig, timrad hydda var uppförd i närheten af stranden. Imka och jag började ofördröjt lossa allt vår gods och upps staplade det tillsvidare i ett hörn af hyddans enda rum.

Båten skulle emellertid kvarligga till nästa morgon, hvarför vi själfva ej behöfde flytta in, utan tillbrakte äfven denna natt ombord.

Klockan åtta följande morgon återvände Svalan söder ut och dess kapten medförde ett bref från dr Norton att postas i Winnipeg. Jag blef i tillfälle kasta en blick på adressen, den lydde: "Mrs. Mabel Lilburn, Willtrop Castle, Davyshire, England."

Hvilka voro dessa Lilburns och i hvad förhållande stod doktorn till dem? Det var frågor jag gjorde mig, men som länge blefvo obesvarade.

(Forts.)

COPENHAGEN

Garanterad absolut ren och den bästa tuggtobak i väriden.

Behaglig och varaktig, emedan den är tillverkad af den bästa, rika, saftiga bladtobak.

TUGGTOBAK

STUBBRYTARE

Stark konstruktion
Bästa material.
Alla delar af stål.

BOVING HYD. & ENG. CO.
Lindsay, Ont.

Uppfinnare.

Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behöfvas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
105 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill

160 acrestill salu

28 mil från Winnipeg, en mil från tåget, 2½ mil från town. En liten flod rinner öfver landet. Pris $25.00 per acre. $800.00 kontant, resten efter köparens önskan med 6 proc. ränta.

Tillskrif ägaren,
L. HAUGSET,
Box 144 Fort Frances, Ont.
Canada.

JOHNSON
BAGGAGE TRANSFER
FLYTTNING UTFÖRES.
Phone Garry 244.
294 Park Street.
WINNIPEG, MAN

SVENSK AUKTIONÄR.

Till våra skandinaver öst om Prince Albert efter C. N. R. banan, som ämna hålla auktion på sin egendom och tillhörigheter, önskar undertecknad stå till tjänst såsom auktionär. Jag utför detta arbete billigt och till största belåtenhet.

Ni behöfver endast skrifva till mig och noggrant uppge den plats där ni bor samt adress, och hvad ni har att sälja, samt den tidning ni önskar annonsera uti. Jag vill annonsera samt låta trycka edra auktionssedlar och sända dem till eder.

Klipp ut adressen:

A. LOFDAHL,
Brockington, Sask.
Bostad: N.W.16—47—19.

Bruket af bråck-band utdömt.

Endast mekaniskt stöd botar icke. — Trycket förklaras skadligt.

I bästa fall är bräckbandet endast en nödhjälp — en falskt stötta mot en fallande vägg — och kan icke väntas tjäna annat än som ett mekaniskt stöd. Trycket hindrar blodcirkulationen, och beröfvar sålunda musklerna det de mest behöfva — näring.

Men vetenskapen har funnit en väg, och hvarje bräckhandslidande inbjudes till ett fritt försök i det egna hemmet. STUART'S ADHESIF PLAPAO-PAD är otvifvelaktigt det mest vetenskapliga, logiska och mest framgångsfulla botemedlet mot bräck, som man någonsin kändt. Mjukt som sammet — lätt att använda — billigt. Kan användas då ni arbetar och då ni sofver. Det kan icke glida från sin plats, kan icke skafva och trycka. Inga stroppar, spännen eller fjädrar.

Lär huru att sluta bräcköppningen, såsom naturen lär, så att bräcket icke kan komma ned. Sänd edert namn idag till Plapao Co., Block 2254, St. Louis, Mo., för FRI försöks Plapao och nödvändiga, instruktiva upplysningar.

För ögon-sjukdomar
Konsultera
JAMES SHAEN
Registrerad optimetrist.
280 Portage Ave., Hörnet af Smith St.
Winnipeg, Man.
R. G. GORDON DRUG STORE
Personlig uppmärksamhet åt alla patienter.

ECZEMA SPECIFIC

botar fullständigt eksem, reumatism, barbers itch, reform, gamla sår, brand- och kylsår, frost bits, black heads, förgiftningar från ogräs eller färger och många andra hudsjukdomar. Min skabbsalfva botar skabb, klåda, fnask, seven years eller prairie itch på några dagar. Har botat tusentals personer på de senaste 25 åren. Sänd per post för $1.65, 2 askar för $2.00.

S. ALMKLOV, skandinavisk apotekare
Box S, Cooperstown, - N. Dak.

KRÄFTA

och tumörer framgångs fullt behandlade (borttagna) utan knif eller smärta. Allt arbete garanteras. Kom eller efterskrif fri sanatoriebok.

DR. WILLIAMS SANATORIUM,
3023 University ave.,
Minneapolis, Minn.

Tel. St. John 1517 — Allt i den elektriska branschen

ELMWOOD ELECTRIC CO.
Elektriska kontraktörer.
A. SADDINGTON - MANAGER

Specielt uppmärksammas uppsättandet af Ledningar för Ljus och Lampor i färdigbygda hus. Lampor finnas.
188 TALBOT AVE. ELMWOOD

GEVÄRS- OCH VELOCIPED-REPARATÖRER.

En ny och underbar upptäckt

Efter tio års hårdt arbete och experimentering har prof. D. Motturas upptäckt ett botemedel, sammansatt i form af ett liniment, garanteradt att bota det mest obstinata fall af den förfärliga

Reumatismen

och som kan nås af alla.

Hvarför betala doktorsräkningar och resor till speciella klimat, då ni kan botas hemma? Det felar aldrig och ger genast lindring.

PRIS: $1.00 PER FLASKA.
Postporto och krigsskatt 15c. extra.

California.

Konstbevattnadt land till salu.

önskar Ni ett hem i Californias milda klimat i ett svenskt samhälle med luthersk kyrka. Nästan alla slags frukträd och drufvor växa. Alfalfa gifver fem och sex skördar om året. Klimatet är hälsosamt och vattnet godt. Två järnvägar—direkt förbindelse med San Francisco. För vidare upplysningar hänvände man sig till

Swedish Colonization Society,
Escalon, California.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGSBYRA.
Begrafningar utföras skyndsamt och till mederat pris.
HYRE USKVERK.
Första klassens droskor.
Kontorstelefon: Garry 300 och 575.
Bostadstelefon: Garry 2151.
BARDAL BLOCK.
843 Sherbrooke Str., Winnipeg.

Hudar Pälsverk Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på edra pälsverk, hudar, ull etc., skeppa dem till

Frank Massin

och fraktsedlar. Efterskrif priser
BRANDON, - - - - - MAN.

Omborrning af gamla cylindrar

är en af våra specialiteter. Hvarför kasta bort gamla cylindrar, emedan de äro nötta en smula, då vi kunna omborra dem för eder och göra ny pistong och ringar som passa? Sänd eder cylinder till oss NU.

Vi garantera allt detta arbete.

Vi göra äfven gjutning af alla slag, såsom kugghjul, sprockets, remskifvor, balanshjul, grate-bars, flame-sheets, plogstandard etc.

Maskinreparationer tillses genast.

Vi ha en af de mest modärna anläggningar i Saskatchewan, bestående af maskinfabrik, modellfabrik, gjuteri, smedja och oxy-acetylene svetsanläggning. Allt arbete göres under eget tak.

MODARN OXY-ACETYLENE SVETSANLÄGGNING. KOMPETENT SVETSARE TILL EDER TJANST.

JOHN EAST IRON WORKS
DEPT. 9, 121 AVE. C NORTH. SASKATOON, SASK.

Hemphill's stora motorskola önskar flera män att lära Automobil Gas Tractor Trades. Dag- och kvällsklasser. Endast några veckor behöfvas. Speciell klass tränar nu för Motor Transport Service. Våra studenter läras genom verklig praktik att operera och reparera automobiler, gas- och kerosintractors, stationära och marinmaskiner. Vår egen fria arbetsbyrå med Dominion Government license skall hjälpa eder att välja sysselsättning efter fullbordad kurs, och våra skolor endosseras af militärmyndigheterna. Efterskrif eller kom upp och hämta fri katalog. Hemphill's Motor Schools, 220 Pacific Ave., Winnipeg; 10262 1st St., Edmonton, Alta.; 20th st., East, Saskatoon, Sask.; South Railway St., Regina, midt emot C.P.R. bangård. — Var på vakt emot imitatörer.

ÖNSKAS MÄN OCH KVINNOR att lära barberaryrket. Barberare behöfvas öfver allt, då många barberstugor nu äro stängda, emedan de ej kunna erhålla tillräckligt med barberare. Endast några veckor behöfvas för att lära. Lön betalas, då kursen besökes. Platser garanteras. Efterskrif eller kom upp efter fri katalog. Hemphill's Barber College, 220 Pacific Ave., Winnipeg. Afdelningskontor i Regina, Edmonton och Saskatoon.

MÄN OCH KVINNOR! — Lär att operera biograf, telegraf eller damfrisering i Winnipeg. Soldathustrur eller andra unga damer böra bereda sig på att taga männens plats, så att de kunna gå in i armén. Ni kan lära många af dessa yrken på några veckor. För närmare underrättelser och fri katalog, tillskrif Hemphill's American Trade Schools: 211 Pacific Ave., Winnipeg; 1827 South Railway St., Regina, Sask.; 10262 1st. Street, Edmonton, Alta., och 20th St., East, Saskatoon, Sask.

MÄN ÖNSKAS.

Port Arthur Shipbuilding Company i Port Arthur, Ont., behöfver erfarna machinehands, blacksmiths, ironmoulders, boilermakers och patternmakers.

God lön, stadigt arbete under flera år. Efterskrif närmare upplysningar.

CARL SÖRENSEN,
Representant.
Port Arthur, Ont.

BUSINESS COLLEGE

Till alla studenter, som komma till Dominion Business College och taga vår kurs i bokföring, stenografi, maskinskrifning, välskrifning och liknande ämnen och icke är i stånd att erhålla plats, äro vi villiga att återbetala hela den afgift, som aflagts till oss, i månadsafbetalningar på $12.50 så länge som han eller hon icke har anställning, tills hela afgiften blifvit återbetald.

Efterskrif närmare upplysningar.

DOMINION BUSINESS COLLEGE
Dept. S., Carlton Bldg., Cor. Portage and Carlton.
WINNIPEG.